

Együtthatásuk eredményeként a költő-képzőművész nevéből konstituált sörényes referenciatartománya a „magánmén”-ről a múzsák szárnyas lova, a költői tehetség és ihlet irányába tágul, a fekete háttérből harmóniát és talán üdvösséget is fölmutatni tudó emberpár bontakozik ki, a felirat pedig globális poétikai, esztétikai jelentésmezőket, kontextusokat kapcsol(hat) a látványhoz. A kompozíció vizuális nyelvi és a verbo-vizuális nyelvi összetevői lényegében totálisan koreferensek, funkcionálisan részben megőrizve, részben megszüntetve az alkotóelemek primer referenciaviszonyait.

6. Kép – szöveg – zene

6.1. Szent Dávid – Psalmus Hungaricus

A 14. ábrán látható illusztráció a *Biblia Sacra* című (KÁROLSFELDI: é. n., rövidítve: *BS*) kiadványból való, a 15. ábra Kass János *Szent Dávid* című tusrajzát mutatja 1976-ból (forrása: KASS: 1997. 173), a 16. ábrán pedig a *Kass János: Psalmus Hungaricus (kézírásos szöveg)* látható 1980-ból (forrása: KASS: 1997. 172).

14. ábra

A *BS* a 2Sám 6,16 verset rendeli hozzá a 14. ábrán szereplő illusztrációhoz.

¹⁶De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az Úr ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az Úr színe előtt, ezért szívből megvetette őt. (*R*: 2Sám 6,16.)

Dávid, a betlehemi Izáj legkisebb fia (i. e. 1012 – 972) alighanem az Ószövetség egyik legérdekesebb, legsokoldalúbb személyisége. Különféle attribútumai vannak. Ifjúként pásztorbot, tarisznya, parittyá, kard, illetőleg Góliát feje; művészként, zoltárfróként